SENTINELA

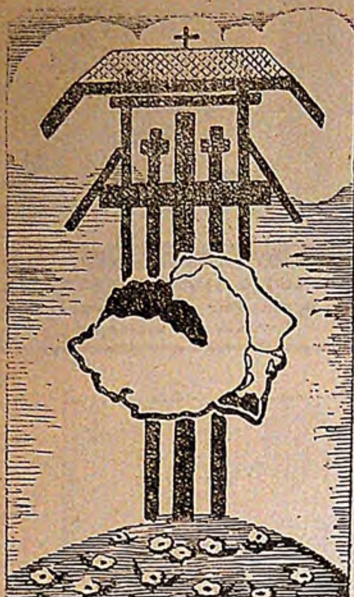
ANUL IV, Nr. 6
7 Februarie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

Luptele continuă cu îndârjire pe frontul antibolşevic. Inspăimântaţi de apropierea primăverii bolşevicii îşi aduc în foc toate rezervele cu zvârcolirea din urmă a bolnavului care-şi presimte sfârşitul apropiat. In Caucaz bravii noştri vânători de munte, alunecând pe schiuri ca nişte vedenii albe, bagă groază în primile linii inamice.

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

OFIȚERII BOLȘEVICI VOR SĂ POARTE EPOLEȚI

Lipsa de disciplină din armata roșie, a făcut ca să se ia tot soiul de măsuri împotriva soldaților rebeli. După ce s'a văzut că pedepsele corporale și împușcarea nu duc la niciun rezultat, conducerea militară bolșevică a luat hotărîrea de a se stabili cu preciziune poziția gradelor în armată, introducând portul epoleților.

După ce bandele sângeroase ale revoluției comuniste își făcuseră o plăcere din ruperea epoleților ofițerilor țariști desarmați, bătându-i mai adesea în cue, sau tăindu-le cu baioneta epoleți de carne dealungul umerilor, acum se grăbesc să restabilească ceea ce au batjocorit, să refacă onoarea ferfenițită a armatei lor de borfași.

Epoleții sunt emblema onoarei militare pentru ostași și pentru comandanți. Aceasta este un adevăr pe care bolșevicii l-au nesocotit multă vreme. Acum vor să câștige timpul pierdut. Nu este însă deajuns o măsură, pentru a urca pe nerăsuflate scările gloriei și onoarei militare.

Ce onoare poate avea o armată care a introdus toate metodele borfașilor, începând dela recunoașterea franctirorilor până la împușcarea prizonierilor? Fugind întotdeauna de luptă regulată, ocolind regulele războiului, sovieticii cred că mai pot să dreagă ce-au stricat.

Epoleții soldaților roșii nu pot să devină un simbol. Vor rămâne totdeauna două bucăți de ștofă agățate de umeri, dacă nu cumva, cuprinși de o nouă furie revoluționară, nu se vor răzbuna iar, rupându-și unul altuia epoleții, readuși la modă.

Eroismul românesc

Neamul românesc este neam de esență eroică. Nu ne-am lăudat niciodată cu această însușire, fiindcă am socotit că eroismul nostru nu are nevoie de propagandă, constituind o realitate cu rădăcini istorice nepieritoare. El s'a afirmat ori de câte ori a fost nevoie și se afirmă mai cu seamă astăzi pe cele mai grele fronturi de luptă.

Eroismul este cea mai superioară calitate a omului. Este culmea la care ajung numai cei călăuziți de un ideal sfânt și transfigurați de o credință tare și neșovăitoare. Vitejii noștri ostași, luptă pentru securitatea de mâine a unor drepturi ce ne fuseseră încălcate și pentru intronarea Crucii lui Christos pe meleagurile pustiite de fiara bolșevică iudeo-comunistă și atee. Acesta este idealul care încălzește inimile lor de români și creștini.

Faptele răsunătoare de arme de care dă dovadă armata noastră împotriva celui mai puternic dușman ne asigură în mod concludent de marea valoare a eroismului românesc. Eroismul celor de pe front nu cunoaște niciun fel de margine pentru că viața pentru ei nu are preț decât în măsura în care-și pot face pe deplin datoria de apărători ai drepturilor Neamului. Moartea e o încoronare a sforțărilor ce le fac și o firească trecere în veșnicie.

In general omul nu se teme de nimic altceva ca de moarte. Este în stare ca să facă orice ca să scape de ea. Se amăgește crezând că poate s'o alunge, aruncându-se în vuetul acestei vieți trecătoare și legându-se de deșertăciunile ei. Dar moartea se ține de om ca umbra.

. Teama aceasta de moarte se explică însă numai în sensul înfricoșării de cele ce urmează după ea. Viața pământească n'o întrebuințează pentru pregătirea vieții de după moarte. Și nu face acest lucru pentru că nu are stăpân al vieții pe Dumnezeu. Dacă l-ar avea, moartea ar însemna numai o trecere din necazurile de pe pământ în bucuria vieții veșnice.

Eroismul este puterea tainică ce face pe om să nu se mai teamă de moarte. Eroul disprețuește moartea. Pentru ființa neamului și pentru legea lui străbună el se jertfește fără să-i fie frică de ea, se dăruește acestui ideal total și fără precupețire.

Sunt așa de numeroase cazurile, când scumpii noștri răniți, cu plăgile încă deschise, solicită cu insistență să fie trimiși din nou pe front. Este cea mai strălucită afirmare a eroismului românesc. In sborul năvalnic spre culmile victoriei, vitejia noastră primește o nouă verificare dintre cele mai impresionante.

N. TRĂISTARU

Peste culmile caucazului Călăreții rămân nebiruiți

In ajunul desghețului de primăvară, care pentru muscălimea asiatică înseamnă distrugerea, linia generală a frontului răsăritean nu arată mari modificări. Dar ceea ce isbește mai puternic, pentru ochiul ager al unui observator competent, este că inamicul nostru nu a isbutit să pună mâna pe acea pradă asupra căreia se năpustise lacom: Rostovul, — cheia Donului și a Caucazului, de unde nădăjduise să poată reteza comunicațiunile dintre oștirile aliate care luptă la miazănoapte și la miazăzi.

Caucazul rămâne liber de amenințările sovieticilor. Nicăeri, presiunea unui vrăjmaș care suferă nimicitoare pierderi, nu s'a manifestat stânjenitor pentru ostașii noștri care luptă în acest sector. Dimpotrivă, chiar acolo unde unii din ei au avut de executat mișcări ordonate în vederea scurtării sau rectificării frontului, în elastica lor defensivă au putut executa contraatacuri izbânditoare, cu efecte grele pentru dușman.

In sectorul unei Mari Unități de Cavalerie române formate din Olteni, Bănățeni și Dobrogeni, forțe vrăjmașe covârșitoare au început să atace din ziua de 16 Ianuarie... Toate aceste asalturi, însă, s'au lovit de o înverșunată rezistență. Vreme de 10 zile, noapte după noapte și zi după zi, escadroanele nu au avut odihnă nici o clipă: asalturile vrăjmașului au fost sângeros respinse, zădărnicindu-se astfel tentativa inamică de a amenința un important centru de comunicații de pe valea Cubanului.

Vreme de zece zile, sub viscol și sub ploaie, pe ger năpraznic și de cumplit desgheț, călăreții români au rezistat și au biruit.

Biruință asupra iernii.

Biruință asupra unui dușman copleșitor.

Bilanțul acestei eroice trude se alinia la sfârșit: peste 1.000 prizonieri, cu peste 1.000 arme automate ușoare și câteva sute de arme automate grele.

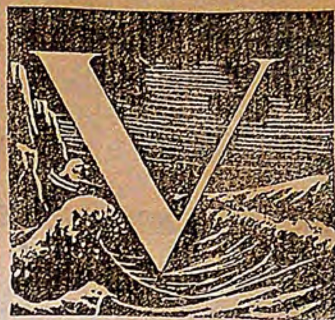
Printr'o perfectă colaborare, trupe germane din sector au contribuit în largă măsură la aceste biruințe.

Ca și în zilele dela Kerci, dela Azov, dela Sevastopol și dela Harcov, convoaiele sure ale acestor prizonieri sunt îndreptate către Asfințit... Incolonarea aceasta constitue, astăzi mai mult decât oricând, visul trăgătorilor sovietici din liniile vrăjmașe... Este ceea ce mărturisesc toți, în clipa când, căzând în captivitate, descoperă că aceste divizii române care au pătruns până în măruntaiele împărăției sovietice, nu înfig și baionetele în măruntaiele inamicului învins, astfel cum fac brutele moscovite din tabăra inamică.

MARȘUL VITEJILOR

Sunați, sunați, trompeți sunați,
Țambale, tobe răsunați,
In marș semeț, cu ritm sonor,
Călcăm cu pas detunător!
Ostași cu brațele de fier,
Și pieptul munte de granit,
Săltăm mândri pân'la cer,
Al Țării steag nebiruit!
Iar glasuri mii, de-oțel și foc,
Intonă, un soare de-apogeu,
Destin de slavă și noroc,
Un neam, un rege, un Dumnezeu!
Cântați, cântați, eroi cântați,
Trecut măreț glorificați,
Sub scut Divin, nemuritor,
Aprindem falnic viitor!
Dușmanii toți, păgâni, barbari,
Gem azi cu fruntea la pământ,
Căci de-ale noastre brațe tari,
Pe veci trufia li s'a frânt!
Că'n orice crunte bătălii,
Pe'întreg oceanul de vecii,
Sub orice trăsnet i-i sortit,
Românu-i munte neclintit!

I. F.

Germania și România

Pe noi Românii ne leagă de Germania nu numai o prietenie de războiu sau de nevoi politice; ci sutem aliați și prieteni prin interesele comune pe care le avem de apărat și de salvat, atât pentru fericirea propriilor noastre popoare, cât și a intereselor permanente ale Europei.

Și noi și Germanii trăim într'un spațiu în care avem interese de natură economică, în primul rând. Caracterul agricol al economiei românești se dublează în mod desăvârșit pe caracterul industrial al economiei germane. Deaceea schimburile între țările noastre servesc deopotrivă și economia germană și cea română.

Dar elementul care ne leagă foarte puternic unii de alții este acela determinat de actuala stare de războiu, în care suntem prinși, la rezolvarea unei probleme de vieață pentru popoarele noastre, care problemă este totodată și a Europei.

Astfel, luptând împotriva bolșevismului, nu numai că luptăm pentru apărarea propriei noastre ființe etnice, dar și pentru salvarea vieții popoarelor europene. Din această cauză prietenia româno-germană se bazează nu numai pe interese proprii celor două popoare, ci și pe acelea rezultate din conștiința europeană pe care o avem fiecare în parte, bine înțeles în raport direct cu puterea noastră de a ne spune un cuvânt în vieața atât de sbuciumată a continentului nostru.

Aceasta fiind realitatea, se va înțelege dece întrevederile dela Cartierul general al Fuehrerului, dintre Mareșalul nostru și Adolf Hitler, au o importanță extraordinară, mai ales în actualul moment al războiului.

Problemele politice, economice și militare care au fost discutate între conducătorii celor două popoare, au dus la concluzii fericite, întru cât între interesele de războiu ale Germaniei și cele ale României nu există niciun punct deosebit, totul unindu-ne pentru depunerea unui efort cât mai intens în vederea scopului pe care-l avem de realizat, adică victoria totală împotriva bolșevismului.

Identitatea de vederi ce există între conducerea germană și cea română a războiului, este o garanție că lupta pe care o purtăm alături de eroica armată germană va fi încununată de succes. Iar întrevederile dela cartierul general al Fuehrerului nu au făcut de cât să adauge încă o verigă la prietenia politică, la colaborarea economică și la camaraderia militară ce există între cele două țări ale noastre.

Germania și România sunt două țări prietene și aliate, care au o politică identică, în ceea ce privește modul de organizare al păcii, din ceasul în care va fi distrus complectamente bolșevismul.

S.

Jertfa cea mare pentru Patrie și Cruce

Sunt unele fapte supraomenești, pe culmea cărora aripile gândului nu pot să ajungă, iar cuvintele nu pot să descrie cu toată puterea măreția jertfelor, mai presus de închipuire.

Ca să vorbim despre lupta dela Stalingrad, ne-ar trebui pana inspirată a istoricului Neculai Bălcescu, când a scris despre vitejia lui Mihai Viteazul,— ne-ar trebui sufletul învăpăiat de dragostea de țară al lui Alecu Ruso, cel care a ridicat virtuțile străbune în „Cântarea României“, pe culmi ne mai întâlnite.

Eroismul luptătorilor dela Stalingrad, trece deadreptul în istorie, unde va rămâne pentru veșnicie drept pildă de jertfire pentru Patrie și Cruce, generațiilor viitoare.

Ultimul comunicat german de pe Volga spune în cuvinte de cremene că lupta dela Stalingrad s'a terminat. Eroii germani, români și croați, credincioși până la ultima suflare jurământului depus pe drapel, au fost răpuși de năvala uriașă a inamicului și de împrejurările vitrege.

Soarta a fost împărtășită de o divizie de artilerie antiaeriană a aviației germane, de două divizii românești și un regiment croat, care și-au făcut datoria până la capăt, într'o strânsă frăție de arme.

Jertfa aceasta n'a fost zadarnică. In lanțul atâtor victorii ce le-au avut ostașii Crucii pe frontul de răsărit, ea a fost veriga de aur ce trebuia să ție cu orice preț tăria uriașului front, dela Oceanul Inghețat, la Marea Neagră, pentru a corespunde planului înaltului comandament german din această iarnă.

Și eroii au înțeles însemnătatea misiunei lor și umăr la umăr, ofițeri și soldați, s'au apărat ca leii în ruinele Stalingradului, trăgând până la ultimul obuz, ultimul glonț, spre gloria lor și a popoarelor din care fac parte.

Un pumn de ostași români, germani și croați au făcut minuni de vitejie, pe un frig neîmblânzit, nimicind, val după val, puhoaele barbare ce veneau de peste Volga. Timp de multe săptămâni au ținut în loc șase armate sovietice, dând răgaz comandamentului să ia toate măsurile necesare, în vederea contraofensivei ce va aduce victoria definitivă.

Au stat neclintiți la datorie, până în ultima clipă, deși știau că lupii sibirieni îi încolțiseră din toate părțile, deși vedeau că munițiile sunt pe sfârșite.

Fapte sguduitoare prin tâlcul lor ostășesc, minuni de vitejie care întrec toate legendele cunoscute din istoria omenirii.

Exemplul dela Stalingrad vestește Europei zorile unei lumi noui, viitorul sigur al unor popoare hotărîte să lupte pe viață și pe moarte pentru isbânda civilizației și a creștinătății.

Dintr'o lovitură trecătoare, oamenii tari știu să culeagă învățăminte, și să-și oțelească voința de a învinge.

Dela începutul războiului antibolșevic, neînfricații ostași germani și români au dat sute de dovezi că știu să răpue hoardele roșii. Deși iarna pare că le priește, în curând soarele primăverii va străluci pe cer și odată cu el victoria definitivă nu va întârzia. Ne aducem aminte de iarna de anul trecut și de succesul ce l-au avut apoi armatele Crucii și nu avem niciun pic de îndoială în victoria finală.

Biblia ne spune că oștile îngerești s'au războit de multe ori cu armata diavolului, și întotdeauna ele au ieșit învingătoare, pentrucă Dumnezeu dorește isbânda luminii asupra întunerecului.

De asemenea armatele germano-române vor învinge hoardele păgâne, căci altfel, ar veni robia întunerecului bolșevic peste Patria noastră și peste întreaga Europă.

De aceea lumea civilizată laudă eroismul vitejilor dela Stalingrad, înțelegând că ei au fost bariera luminoasă pusă în calea năvălirii asiatice.

Alături de soldații germani, admirația lumii se îndreaptă și asupra ostașilor români, care au mai adăugat la ghirlanda victoriilor de pe frontul de răsărit, încă o floare rară, a jertfirii de sine.

Urmând pilda strămoșilor, bravii noștri dorobanți au luptat acolo, pe malul Volgei, pentru apărarea Patriei, a drepturilor ei, pentru legea și libertatea românească și pentru apărarea căminurilor împotriva urgiei bolșevice.

Țara se închină cu admirație și recunoștință în fața jertfei lor.

Ei au deschis Patriei drum luminos spre cele mai înalte creste ale gloriei, de pe culmea cărora poporul românesc poate privi cu mândrie și încredere în viitor.

Slavă eroilor dela Stalingrad!

I. VALERIAN

Schiță depe front (de P. Șuțeanu)

FRONTUL INTERN

In clipele grele, în momentele de răscruce — acelea, care pregătesc împlinirea totală a năzuințelor unui popor — solidaritatea națională e singura în măsură să asigure atingerea țelurilor urmărite.

Departe, peste granițe, pentru întărirea și siguranța granițelor, ostașii jertfesc totul națiunii lor.

Adânc, în interiorul țării, ostași ai frontului intern, cetățenii au schimbat astăzi noțiunea de „lăsat la vatră“, cu aceea, plină de griji și de răspunderi, de „încordat la muncă“.

Aceste lucruri le-au constatat și străinii, în ce privește țara românească. Cuvintele lor de recunoaștere nu vin decât să sublinieze stări de fapt.

Astfel, printre alții, „Deutsche Allgemeine Zeitung“, într'un articol apărut recent, în pagina I-a, sub titlul „Uniți în totul și în Victorie“, constată, pe drept cuvânt, că „participarea României la lupta mare pentru existența Europei nu se limitează numai la armată, ci totul în țară se află în stare de mobilizare“.

Bărbații și femeile, pe ogoarele întinselor șesuri, la muncile din păduri și la creșterea vitelor, în munți, la sonde și rafinării, la căile de comunicație de importanță internațională și pe vapoarele din Marea Neagră, toți își aduc partea lor de contribuție, cu conștiința că tradiția acestui popor de războinici impune datorii fiecărui membru al său, în parte.

In Germania se prețuește, pe deplin, însemnătatea ce revine participării active a frontului intern român.

Ea se lămurește cu atât mai bine, pe lângă faptele de arme, cu cât și pe teren economic există cele mai strânse legături între cele două țări.

Participarea aceasta, a frontului intern — care dă întreaga vigoare necesară frontului de luptă și-i înzecește rezultatul fiecărei mișcări — oferă, în România de astăzi, încă o măreață exemplificare a tradiționalei uniri frățești dela noi, transmisă din veac în veac urmașilor.

Sublocotenentul erou Emil Raicu

Intr'una din serile sfinte ale așteptării Nașterii Domnului, un colind ca o trâmbiță a unei jertfe pentru dreptate, atât de creștinește, la fereastra așteptărilor ne aduce vestea că pe „Emil l-a chemat Dumnezeu la El, în rândul celor aleși martiri ai Bisericii și Neamului. A căzut rănit, la un atac, în fruntea plotonului său de mitraliere. Pentru meritele lui fusese chemat la alte funcții mai ferite, dar el a cerut să rămână cu ostașii lui, care-l iubeau foarte mult. L-au înmormântat după toate datinele creștinești cu multă grije, în cimitirul Eroilor“

Scrisul tău, camarade scump, așa scurt, din mijlocul bătăliilor, primit în aceste seri sfinte ca și gândul, lupta și jertfa noastră, prin care ne dă de știre că Emil Raicu a căzut în fruntea bravilor săi soldați, ne face să pătrundem încă odată sensul destinului nostru ca neam pe acest pământ: Hotărîre credință, jertfă.

Sublocotenentul Emil Raicu, podoabă a vieții, tânăr ca o primăvară și plin de forța acelei vieți pe care o închide în mugurii ei numai primăvara, cu o pornire demnă de marea jertfă, a renunțat dela început la perspectivele unei cariere strălucite în viața civilă, pentru a încinge sabia de ofițer activ. Ce puternic părea în acele clipe de prezentare ca sublocotenent. In ochii lui mari, plini de atâta omenie și pe fața lui bună ca seara, ardea pălălae mulțumirea desăvârșită a tânărului care a biruit.

— Și acum mă cheamă țara. Voiu fi al ei. Ah! ce fericit ași fi să știu că la temelia ei de mâine, se găsește și umila mea jertfă, oricât de mică ar fi ea, dacă Dumnezeu nu vrea să fie totală.

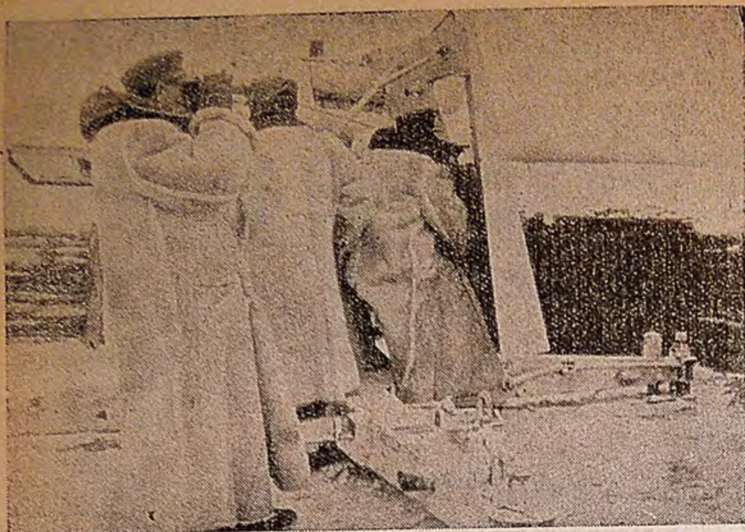
Și bravul sublocotenent, înalt cât Ceahlăul la poalele cărui s'a născut, a plecat pe front în această armură sufletească, de mare erou. Dela bătălia Cernăuțului și până pe Don, mereu a fost în fruntea plotonului. Rănit de două ori, după vindecare a cerut să plece de îndată la soldații săi.

— Mă cheamă țara. Nu vreau să-i las singuri pe bunii mei ostași.

Așa a trecut din biruință în biruință, până când de acolo de departe din răsărit, când cerul și lumea creștină se pregătesc pentru a primi vestea cea sfântă a Nașterii Domnului. Magii au pornit din vreme să ne vestească nouă și lumii întregi, că drepturile Patriei noastre se întăresc tot mai mult peste oasele marilor ei eroi, căzuți în crunta luptă dusă de întreaga creștinătate în contra păgânismului. Emil Raicu se adaugă acestei mari jertfe, ca o dăruire demnă de jertfă antică, a marilor porniri și caractere.

Camarade scump de pe Don, colindul scrisului tău a rămas la fereastră și în inima noastră sub semnul neînfrântei hotărîri a întregului neam: Prin jertfă, spre nașterea cea mare și sfântă a României de mâine.

Locot.-col. N. VLĂDULESCU

Artileriști germani la Don

Din viața ostașilor de pe Don

Eram o mare unitate de olteni, ce păstrau de aproape o săptămână o atitudine defensivă.

La intervale mai lungi, rușii deschideau câte un foc slab de mitralieră, încercând să ne sgândărească bârlogul cu proectile răzlețe de brandt și de Katiușa. Atunci pozițiile noastre se însuflețeau, mitraliera tresărea, iar grenadele lovind pe bolșevici astupau cu o perdea înecăcioasă, decorul sârmelor ghimpate, cu ciucuri de ghiață. Inamicul, redus la tăcere, își amână răfuiala, liniile noastre deveneau apoi invizibile și periculoase.

Când înserarea fumega pe dealuri, câțiva ne strecuram prin șanțurile ce șerpuiau de-alungul frontului, în vale, răsuflau greu. Era o vale a Cairului, — minunată. Construiserăm aci bordee. Aveam sobe triunghiulare, cu burlane improvizate din cutiile de conserve, și paturi de lut, îmblănite.

Joia și Dumineca primeam vizite... Mai des veneau italienii, cu care făceau legătură la stânga. Aduceau cu ei o veselie dela miazăzi. Ne tratau cu licoare de Capri, cu brânzeturi, conserve, fructe, țigări, bomboane și câte alte nimicuri dulci. Și în melodii de cantonete, petreceam, uitând războiul, ceasuri întregi.

La plecare făceam, mai totdeauna, schimb cu bocancii și cu cămășile.

Lovitura o dam, firește la cămăși; ale italienilor erau milaneze...

Până seara inamicul a atacat puternic.

In zorii zilei următoare, lupta ajunsese în toiu. Incercarea inamicului, de a străpunge frontul, n'a izbutit.

Regimentele de slătineni, vâlceni și romanațeni au înfrânt disperarea rușilor, aruncându-le resturile, în debandadă, peste decorul imaculat al stepei Donului. Soldații noștri s'au bătut cu ultima energie, folosind, pe lângă arme, lăzile goale de muniții, lopețile și târnacopul. Șanțurile s'au umplut de arme distruse, asvârlite, de uniforme castanii, de muniții părăsite, de chesoane, de vehicule, de cai și căruțe răsturnate.

O mitralieră — dintr'un cuib de șoimi — secerase un ploton de gruzini și uzbeci rămășițe împinse, bestial, în luptă; majoritatea lor nici nu știu rusește; interpreții noștri, stăpânind toate dialectele, nu s'au putut înțelege cu ei. Ce moarte curioasă! Muriseră simetric. I-am numărat: 31. Stăteau în linie drepată, ca la adunare; așa îi fulgerase mitraliera noastră, prinzându-i parcă într'un instantaneu. Erau groznici la vedere, cu fețele descompuse în rânjete imobile, de fiară. Ochii lor oblici se ascundeau sub pleoape vinete, infectate, și din pilotcile verzui care le acopereau frunțile teșite și pomeții obrajilor de bronz, ieșiau fire de mustață negre și rare, ca iarba. Mâinile groase încărcate cu noduri, se crispaseră pe carabinele automate. N'au mai apucat să tragă. Alții zăceau, informi, striviți de roțile tancurilor. Bolșevicii au camuflat, cu trupurile lor, un batalion întreg, — batalionul întâi de dorobanți slătineni; gloanțele se înfigeau, țiuind, în ele, ca în niște saci cu nisip, protejând astfel acțiunea noastră. Valurile, mereu în creștere, nu făceau decât să înalțe zidul de carne, transformat în redută, peste care se prăvăleau, succesiv, svârcolindu-se, comandanții roșii. Moartea vine aci într'o mie de feluri. Inamicul n'a mai avut vreme, slăbit și fără rezerve, să-și culeagă morții și răniții. Ni i-a lăsat nouă. Mulți dintre răniții sovietici nemai putând să fugă, au fost ciopârțiți de baionetele comsomolilor; unii, în eforturi disperate, și au agățat cureaua de tancuri; au mers așa, târâți de ele, prin gropi, peste câmp.

Impotriva carelor blindate, bateriile românești au deschis un foc viu, pustiitor. Am scos din luptă, la asalt, în sectorul nostru șapte tancuri.

Deasupra, s'au cățărat oltenii cu topoarele strâmbând țevile mitralierelor. Cu răngi de fier, spărgeau vizorii. Introduceau drugii prin ei și scormoneau ascunzișul ermetic al bolșevicilor, mutilându-i, strivindu-i ca pe niște șerpi în găurile lor. Cota 208, 4 e mărturia cea mai de preț a eroismului nostru de legendă în care ostașul român și-a arătat neîntrecuta sa vitejie.

Către sfârșitul luptei, pe cerul vinețiu s'a profilat un stol de avioane de bombardament. Țâșnind de jos, linii luminoase, albe păreau că le săgetează; nourași de fum, buclați, începeau să le învălue ușor. Riposta, prompt, artileria noastră antiaeriană. Pe lângă avioane, sclipind în zare, treceau lin, mângâetor mingii roșiatice, albastre, portocalii, ca niște baloane de săpun ce se spărgeau în dreptul aripilor, la coadă sau în față, la elice. Peste deal, la o bătate de pușcă, au căzut trei aparate. Nu erau, la început, decât șase, care s'au ușurat prostește ici, colo, de toate bombele.

Ultimele trupe rusești se retrăgeau dezordonate, înebunite. Se bătea cerul cu pământul.

Și în clocotul acesta mistuitor al unei încleștări de neînchipuit, am trăit o scenă uluitoare.

Din turela unui tanc au apărut, dezarmați, trei copii... Imaginați-vă tabloul: doi băețași și-o fetișcană bălae...

Surâsul le-a încremenit pe buze, când i-am luat în brațe, trezindu-i la realitate. Aveau un aer bosumflat și naiv de parcă iar fi prins părinții făcând boroboațe. Simțiam emoția și privirile piezișe, pătrunzătoare, ale acestor liliputani războinici și ne gândeam în clipele acelea hotărîtoare, la copiii noștri. Ostașii se închinau. Erau cu toții de părere că se apropie cursul prăbușirii definitive ale acestui Răsărit blestemat, pentru a cărui stăpânire sângeroasă, bolșevicii n'au cruțat nimic, nici măcar seninătatea copiilor.

Sold. t. r. RĂDULESCU MANOLE

„Sfânta noastră patrie..."

Primesc de pe îndepărtatul front, unde luptă atâta de eroic dragii noștri copii și frați împotriva celui mai fioros dușman al omenirii, o admirabilă scrisoare dela un învățător gorjan, Ion Udriștcoiu, care a făcut și frumoase studii universitare, luându-și diploma în filosofie.

După ce îmi dă veste că e sănătos și că luptă cu încredere în izbânda neamului, îmi descrie astfel întinsele ținuturi străbătute de el: „întreaga Rusie cucerită are aspectul unui vast cimitir. Aproape toate orașele în ruină, trenuri, mașini, tractoare, tancuri, tunuri, avioane etc., distruse și răsturnate de o parte și de alta a drumurilor. cruci de eroi din loc în loc; copii, femei și bătrâni sdrențeroși și desculți. — în sfârșit. o mizerie de nedescris, dela un capăt până la altul al unei împărății atâta de întinse și atâta de bogate"...

Trimețându-și apoi gândul îndărăt, depărtatul meu prieten îmi scrie aceste minunate și înduioșătoare rânduri: „Un sentiment profund și intens îmi copleșește sufletul: nostalgia Patriei. Nimic nu e mai scump aci decât cuvântul acesta „Patria", în care integrezi tot ce ai mai drag și mai apropiat sufletește: ființa și colțuri de natură, idealizate și împurpurate de vraja depărtării în timp și spațiu. Cuvântul „Patrie", are aici un farmec și un conținut emoțional, prin armonia, muzicalitatea particulară cu care răsună în sufletele noastre. Trecând prin atâtea încercări aici, pe front, când la fiecare clipă poți să-ți pierzi viața, observ că n'am știut să apreciez și să simt farmecul și frumusețea vieții când eram liber și liniștit. Trebuia să vin în Rusia, ca să văd cât de dulce este traiul în Sfânta noastră Țară, în sat la noi! Nădăjduesc că altfel voi privi lucrurile când mă voi reîntoarce în Patrie, gustând fiecare clipă de libertate, cu altă simțire și cu altă înțelegere"...

De sigur: sfânta noastră Țară, sfânta noastră Patrie.

Mai ales acuma, în aceste ceasuri înalte, vedem noi cât de scump este sufletelor noastre acest Leagăn al neamului nostru, acest minunat Loc pe care Dumnezeu bunul ni l-a dat ca să creștem pe el, copii și copii din copiii noștri.

Acuma, când ea trece prin ceasul cel mare, — acuma când copii de-ai ei luptă pe depărtate tărâmuri, sângerând și murind, — acuma când, încă simte în trupul sfârtecat al ei, dureri fără de nume, — acuma când, în sfârșit, unii din feciorii ei arată atâta nepăsare pentru ea,— acuma Patria noastră. „sfânta noastră Patrie" ni se arată ca cea mai curată poiană de lumină, — ca ocolul cel mai cald de amintiri și de nădejdi, — ca tezaurul cel mai neprețuit de bunuri sufletești fără de moarte...

Da, da: sfânta noastră Patrie!

Ea se apleacă deasupra copiilor noștri depărtați, care cad de grele rane — și-i mângâie — și-i alină, — ea închide ochii acelora care mor pe străine drumuri, dându-le glas de nădejde că Ea, mai ales Ea, nu-i va uita,—ea, scumpa și sfânta noastră Patrie stă, fără adormire, de veghe la căpătâiul Neamului, în ceasul cel rar al împlinirii destinelor dumnezeești.

Dar, vai, de câte ori aducem, prin fapta noastră, supărări mari acestei mame dulci și ocrotitoare! De câte ori, prin ceea ce grăim, prin ceea ce cugetăm, prin ceea ce facem, nu supărăm Patria noastră.

Insuși bunul și înțeleptul învățător, care îmi scrie aceste rânduri și care — știu — a dus o vieață plină de bune roade în slujba-i din frumosul ținut gorjan, își face imputări că n'a prețuit totdeauna cum se cuvine toate cele ale Patriei noastre De sigur că numai depărtarea îl face să-și impute aceasta. Dar, câți alții, pe bună dreptate, ar trebui să-și facă aceste imputări! Vedem multe azi, — și ni se strânge sufletul de răsvrătire și de mâhnire... In loc de a ne da toată osteneala, ca fiecare în locul în care se află, să contribuim cu fapta noastră la isbândă, sunt atâția care, dimpotrivă, prin tot ceea ce fac, se pun deacurmezișul celor care lucrează și se jertfesc pentru aducerea acestei isbânde.

Niciodată, mai mult ca azi, — și niciodată mai mult ca în eroica jertfire dela Stalingrad. Patria n'a stat într'o lumină mai mare și într'o slavă mai cutremurătoare. Acolo, prin cei mai eroici fii ai ei, ea, Patria noastră sfântă, stă în fața lumii întregi — și-și arată toată a ei divină frumusețe.

In fața Barbariei antihristice, stă acolo România creștină, luptând și căzând, precum odinioară cădeau mărturisitorii lui Hristos în prigoanele pornite de păgâni asupra lor, dar aducând, ca și ei rodul isbânzii.

Cugetul ni se clatină și inima ni se încrâncenă, — dar sufletul ni se înalță, dincolo de vieața și de cele ale ei, către Dumnezeu.

Această înfățișare de epopeie legendară, această priveliște care întrece, în măreție. tot ce a fost până acuma, trebue să ne fie nedeslipită tovarășă a zilelor și a ceasurilor noastre de acuma. S'o chemăm spre noi ca să ne întărească; s'o ținem la noi, ca să ne sfințească viața; s'o contemplăm neîncetat ca să știm ce avem de făcut și noi, ca să fim la înălțimea jertfei acelora de acolo, care pier, ca să trăiască sfânta noastră Patrie.

De sus, dela Dumnezeu, vin aceste porunci teribile, — și vai celui care nu le aude... Vai celui cu sufletul mort, care nu simte nimic din toată măreața legendă pe care o trăește acum Patria noastră.

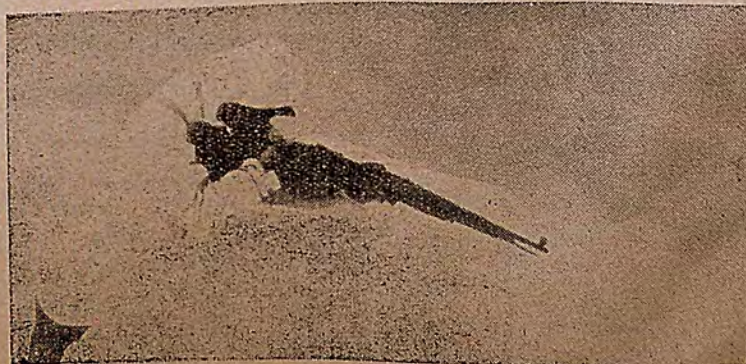
AL. LASCAROV MOLDOVANU

Rugă pentru fratele căzut

Odihnească-ți sufletu'ntru Domnul...
Apă lină să-ți rămână somnul
Și'n pământ păgân să ți se pară,
Ceața morții ca o nouă seară.
Slava peste care ai căzut,
Tainele cu primul lor sărut,
Să-ți deslege pământeasca ură
Și să-ți fie cuminicătură.
Crească pomul, putrezească mâna,
Tot risipă le va fi țărâna.
Crească veacul, putrezească clipa,
Tot nimicul le va fi risipa.

ION SOFIA MANOLESCU

Vânător german în Caucaz

EROICA FAPTĂ A UNUI SERGENT ROMAN LA UN POST DE TRANSMISIUNI

Undeva, într'un punct de pe marele cot al Donului se zărește din îndepărtare o lumină abia licărind.

Intinşi pe jos pe pământul gol dorm soldaţi germani şi români ghemuiţi unii într'alţii. Cum în ultimele săptămâni ostaşii au avut de suportat grele lupte împotriva bolşevicilor şi nu s'au putut odihni în tihnă, ei profită de cel mai mic răgaz pentru a dormi puţin, reînprospătându-şi astfel forţele.

Geamurile tremură uşor. „Este artileria noastră", exclamă un sublocotenent german, care servea drept tălmaciu. „Ruşii atacă iar. Noaptea asta telefoanele nu ne vor da pace".

Avem pe lângă noi un sergent român, fecior de ţărani de prin părţile Moldovei; şade pe cutia unei maşini de scris, lângă o scândură care este singurul mijloc de a se putea odihni jos. Este un om vioiu, vorbeşte însufleţit şi făcând gesturi care îl prind de minune şi pe un deosebit efect. El a fost distins cu decoraţia „Crucea de fier cl. II-a", pentru faptele sale de vitejie cu ocazia primelor lupte din Basarabia.

Chiar şi comandantul său povestea de ţinuta curagioasă şi vitejească ce acesta o dovedise de curând, când sovieticii năvăliseră cu forţe blindate şi unităţi de artilerie puternice asupra unor poziţii.

Acum, el însuşi ne spune cum s'au petrecut lucrurile...

„Incă din zorii zilei era în fierbere. Rapoaretele veneau unul după altul. Nu mai aveam nici o clipă ca să chibzuim asupra situaţiei. Era o zi ceţoasă şi întunecată, şi nici nu trecu de ora 2 şi jumătate după amiază că şi începu să se înopteze. Deodată toate comunicaţiile se întrerupseră. Ce s'a întâmplat ?

Sergentul nostru auzi focul mitralierelor. Uşa fu deschisă cu putere şi câţiva camarazi năvăliră înlăuntru; puseră mâna pe arme şi abia dacă avurăm timp să-i întrebăm ce s'a întâmplat căci şi ei ieşiră afară, şi pe dată începu să se audă un ropot de împuşcături, când dintr'o parte, când din alta.

Nu mai era cu putinţă să se poată stabili legătura cu poziţiile înaintate. Nu mai există nicio îndoială că bolşevicii pătrunseră prin prima linie. Indărăt însă, spre unitatea sa circuitul este în ordine. La telefon se aude apelul. La capătul celălalt al firului se prezintă un căpitan.

— „Ce trebuie să fac d-le căpitan, — nu mai pot avea legătura cu cei din posturile înaintate ?".

— „Rămâneţi acolo, muriţi acolo", fu răspunsul.

— „Să trăiţi, am înţeles, nu plec, mor aici" fu răspunsul sergentului.

Acum iar este singur. Se aude un alt apel. Il strigă un căpitan dela artileria antiaeriană... dar în mijlocul convorbirii circuitul fu rupt. Din nou rămase singur.

Focul armelor de afară se apropia tot mai mult. Ruşii sunt în marginea satului; ei înaintează cu aruncătoarele de foc aprind casele şi clăile de fân.

Afară s'a înteţit un sgomot ca de iad. Bolşevicii au atins primele noastre posturi. Fără să mai stea mult pe gânduri, sergentul distruse aparatul şi sârma. El, ieşii afară din casă şi se aruncă într'un şanţ. Aici el comunică prin circuit către unitate arătând modul cum înaintau Ruşii. Bolşevicii mergeau acum pe străzi şi făceau o larmă sălbatecă. El nu mai putu rămâne mult timp acolo. Se strecură dealungul circuitului şi din când în când mai dă câte un nou raport asupra situaţiei aşa cum se desfăşoară din clipă în clipă.

Este întuneric beznă. Noaptea este umedă şi rece. Neguri şi ceaţă se accentuiază tot mai mult. După doi km, de mers, nimeni pe o linie de rezistenţă formată de o unitate de cavalerie. Aici, el fu primit ca un element de mare preţ. El făcu imediat legăturile necesare. Noaptea fu lungă. In zorii dimineţii primi din nou ordin dela unitate să facă tot posibilul şi să se ducă până în împrejurimea satului şi să raporteze despre mişcările inamicului. Din nou se strecură dealungul circuitului şi veni printr'o „balka", una din acele văi formate prin roaderea pământului nisipos al stepei de către apă, — până ce, încet — încet ajunse iar de unde plecase.

Deodată se deslănţui un puternic atac de artilerie. Pe lângă el exploadau grenadele. O lovitură grea rupse circuitul. Dintr'o săritură mare sergentul nimeri tocmai în pâlnia făcută de bombă; apoi, când avu o clipă de răgaz se repezi la sârma ruptă şi raportă la unitate iar despre situaţia din ultimul moment. şi aduse în acest fel, la ai săi, cele mai preţioase informaţii cu privire la mişcările primelor linii ale sovieticilor.

Bolşevicii atacară din nou. Pentru a doua oară se întoarse el. In curând nimeri în rândurile infanteriei române, care trebuia să stăvilească atacul Ruşilor. Bietul om nu mâncase de 24 ore. Vreo două dumicate de pâine puteau să-i dea infanteriştii români. Dar pe când mânca, tancurile sovietice pătrunseră în linie. Maşinile de războiu ruseşti măturau terenul cu snopurile de foc al grenadelor. Acum circuitul este cu adevărat distrus. Conform ordinului trebuia să fugă la postul de comandă al unităţii.

Unul dintre infanterişti a prins din întâmplare doi cai neînşeuaţi, şi fără stăpân. Sus pe ei ! Este ţăran şi ştie să călărească. Dar abia se urcă pe cal că dihania îl aruncă jos şi se făcu nevăzută.

Fu nevoit să meargă pe jos, prin stepa acoperită de zăpadă, până la unitate. Şi ajunse însfârşit, cu bine, aducând totodată acolo cele mai preţioase informaţii...

Cu deosebită însufleţire îşi termină el povestirea. Apoi bătu călcâile, salută şi făcu stânga-împrejur.

Este unul dintre cei mai tineri viteji, care şi-au dovedit eroismul în actualul războiu.

Dr. Fr. HEMPELMAN
reporter german

Mitralierele grele germane nimicesc hoardele bolşevice

Piloţii noştri cercetează cu mândrie urmele proiectilelor duşmane

COMANDANTUL CADE! COMPANIA INVINGE

In sectorul lor de luptă, pe frontul din răsărit, ostaşii noştri au rezistat două luni şi jumătate, celor mai sălbatice atacuri ce s'au pomenit vreodată în războaiele până acum ale Istoriei.

Disperaţi, ca'n clipele din urmă pe care le mai trăiesc, ruşii au încercat străpungerea frontului româno-german şi au făcut, în scopul acesta, cele mai costisitoare sacrificii.

Au adus din satele de ghiaţă ale Siberiei, pe acei soldaţi ai sclaviei, pe care — în lipsa de respect faţă de om, atât de cunoscută în regimul comunist — îi vâră cu nemiluita la moarte.

Cu aceşti soldaţi îndobitociţi, cu tancuri şi arme grele pe care de aproape un an le tot cerşesc la aliaţi, sprijiniţi de iarnă, bolşevicii, deşi au făcut toate sforţările, n'au izbutit nicăeri să hotărască biruinţa.

Când luptătorii germani şi români au ajuns la Don şi în ţinuturile Volgei, iudeo-comuniştii Moscovei au ştiut ce-i aşteaptă.

De acea n'au cruţat nimic din ce le-a mai rămas, pentru a opri înaintarea trupelor germano-române, fiindcă stârvurile ruşilor, rămase cu zecile de mii pe câmpul de luptă, nu le-a stat la suflet.

In setea lui de a stăpâni lumea, comunismul e gata să întreprindă orice.

Au pierdut sovieticii atâtea teritorii, atâtea bogăţii şi atâtea milioane de suflete. De-ar fi să mai rămână, însă. numai câteva din cele 180 milioane de ruşi, ei tot nu s'ar sinchisi. Fiindcă planul lor nu vor să-l lase la jumătatea drumului. Vor stăpânită Europa, vor încopciată în comunism lumea întreagă.

Dar santinelele neadormite de pe Don şi din Caucaz îi împiedecă cumplit şi le-au dejucat planurile.

Dorobanţii români sunt prezenţi acolo, cu iubirea lor de moşie, cu dragul celor de acasă pe care-i vor liberi, nu robi, cum au văzut ei pe bieţii ţărani şi muncitori din Rusia Sovietică.

De aceea, înving, sau cad. N'au lozincă mai plină de înţeles, nu cunosc altceva mai potrivit măsurii lor sufleteşti, decât: izbândă sau moarte.

Şi pildele nenumărate pe care le dau, murind cu arma în mână, când sunt nevoiţi să facă un pas înapoi sunt adevăruri, nu legende.

O Mare Unitate de infanterie organizează la 6 Decemvrie, în ziua Sfântului Nicolae, un atac concentric dela Est, Nord şi Sud, cu scopul de a cuceri o localitate de unde inamicul îi hărţuia neîncetat.

O companie, dintr'un regiment de infanterie iese îndată pe poziţie, sub comanda sublocotenentului rezervist Pârvan Lincă, şi-şi pregăteşte atacul spre Nord. Se avântă vijelios, dar, după 4—500 metri, este primită cu foc puternic de arme automate şi aruncătoare grele.

Dorobanţii sublocotenentului Pârvan sunt o mână de oameni: 40. Mai au cu ei o grupă de mitraliere. Dar dorinţa de a pătrunde în primele linii inamice este nemăsurat de mare şi oamenii aceştia se bizue mai ales pe sufletul lor, decât pe armătura cu care pornesc la atac.

Compania celor 40 asaltează şi cucereşte prima linie de rezistenţă bolşevică.

In frunte, sublocotenentul Pârvan, îndeamnă, ajută, însufleţeşte. Dar gloanţele duşmane caută piept de viteaz şi comandantul cade rănit, după ce şi-a dus dorobanţii, acolo în liniile duşmane.

Cad dintre bravii luptători unul câte unul, rândurile se răresc. Sunt morţi şi răniţi.

Compania merge înainte. Satul Iki Sorgachim trebue cucerit, aşa suna ordinul Comandamentului M. U.

Şi chiar aşa, fără comandant, dorobanţii care au mai rămas, trec peste stârvurile bolşevice şi ating creasta dealului, în jurul căruia e risipit satul Iki Sorgachim.

Sublocotenentul Pârvan Lincă, împreună cu dorobanţii săi, şi-au îndeplinit misiunea.

Drept pildă de eroism şi împlinire a datoriei, Comandantul M. U. îi citează pe Corpul de Armată din care fac parte şi le pune pe piept semnele bărbăţiei si ale iubirii de Patrie.

S.

Vânătorul de Munte

El a crescut la poala bătrânilor stejari.
De mic copil, simţit-a, duios, freamătul lor,
Când apa svăpăiată, sărind din piatră'n piatră,
Umplea tăria nopţii cu ropotu-i sonor.
Vedea pe pajişti ciuta şi spre 'nălţimi vulturi.
Şi'n sufletul fierbinte se aprindea mândria,
Că el este urmaşul vestiţilor străbuni,
Ce prin a lor jertfire, lui i-au păstrat moşia.
Privind din crestele pleşuve, spre Dunărea bătrână,
Intreaga lui fiinţă se umple de uimire.
Dar vântul ce cu-al privighetorii cânt, se'ngână
Şopteşte lin: „Nu sta prins de vrăjire!
Iaţi arma şi aleargă la glasul ţării dragi,
Să-i întregeşti hotarul!"
Şi a plecat, voinicul. La Nistru şi'n Crimeea,
Prin sânge, foc şi gloanţe, a'nvins hoardele roşii,
Ce prin călcări de drepturi îi sfârtecase glia.
Şi crunt se bate astăzi viteazul vânător,
Căci duce'n suflet dorul priveliştelor scumpe
Şi chipul pal şi firav al harnicei bunice,
Ce-ades în seri de iarnă, i-a spus fermecător,
Lungi basme minunate, cu codrii, munţi şi flori.

Slt. G. ARSENESCU GLÂMBOCATA

Lupta ostaşilor italieni în Africa de Nord

Colina de pe Don

Din nou s'au organizat sovieticii, pe poziţii, de data aceasta pe o colină importantă în regiunea Donului. Colina aceasta cade aproape vertical spre Vest. Bolşevicii s'au folosit, cu foarte multă dibăcie, de conformaţia terenului şi apărau cu desnădejde colina, împotriva atacurilor infanteriei noatre.

Pe aerodrom, comandanţii grupurilor de aviaţie înfăţişau şi explicau situaţia. Colina trebuia să cadă. Despre un atac dat dela mare înălţime nu poate fi vorba. Ţinta este relativ mică, iar apropierea poziţiilor propri de infanterie nu îngăduie decât o singură soluţie a atacului, acela dela mică înălţime şi anume cu bombe, cu explozie întârziată şi cu armele de bord. Atacul se va da cu două formaţii consecutive.

Fiecare din echipajele noastre — dela comandant la ţintaşul armelor de bord — îşi dă seama de seriozitatea acţiunii căci atacul acesta dela mică înălţime, împotriva poziţiei în formă de ariciu, puternic întărită, a inamicului nu constitue altceva decât o faptă de curată jertfă.

Misiunea cere dela toţi sânge rece şi curaj dus până la jertfirea de sine. Succesul va depinde de ceea ce va realiza fiecare în parte. Toţi ştiu însă că bravii noştri infanterişti, din poziţiile dinaintea colinei, aşteaptă să se forţeze spargerea inelului de apărare al inamicului.

Păsările noastre uriaşe se leagănă domol în sbor spre obiectiv. Avioanele de vânătoare ne însoţesc pentru a ne apăra. Inima noastră cuminte de sburători pare că bate astăzi mult prea încet. O tensiune excesivă şi o mare nerăbdare stăpâneşte avionul. Colina bolşevică ne apare înaintea ochilor. Iat-o în bătaia razelor de soare învăluită într'o atmosferă de pace, reamintindu-ne dealurile noastre de acasă.

Ne stăpâneşte o linişte curioasă prevestitoare de furtună. Deodată coborâm fulgerător pe direcţia obiectului. Abia acuma colina îşi arătă înfăţişarea cea adevărată. Povârnişurile ei sunt împănate de lucrările de apărare ale inamicului, executate din lutul galben al terenului. In linii întortochiate şi camuflate se reliefează poziţiile infanteriei noastre. Cu iuţeala fulgerului ni se întipăreşte în ochi schema poziţiilor. Degetul se îndeasă instinctiv şi automat în trăgaciul mitralierei: „Atacăm“!

In sbor razant, avionul nostru lunecă pe deasupra colinei şi simultan focul porneşte din toate armele de bord. Tensiunea ultimelor minute se schimbă brusc, într'un fel de bucurie sălbatecă, armele caramazilor de pe avioanele celelalte ţăcănesc şi ele. Un miros dulceag de fum albastru umple văzduhul spaţiului de luptă. De jos, ca din înăuntrul pământului, pornesc şuviţe de fum în direcţia noastră, trecând parcă dibuind pe lângă avioane.

Observatorul stă aplecat deasupra aparatului de bombardament. Presiunea aerului provocată de explozia proprilor noastre bombe zguduie puternic avionul. Trecem cu o viteză ameţitoare peste colină. Brusc facem o curbă piezişe spre dreapta. Presiunea forţei centrifugale ne înghesuie într'o parte la mişcarea avionului. Vedem aparatele camarazilor ce ne urmează, în plin atac, intrând în marea de fum provocată de explozia bombelor noastre. Razant, trecem la vreo 30 m pe deasupra colinei. Se pot vedea foarte bine bombele în cădere, şuviţele de fum ale armelor noastre de bord. Colina, altădată scăldată într'o tainică atmosferă de pace, pare a se fi transformat deodată într'un vulcan de erupţie. Nouri de fum se ridică deasupra poziţiilor, nouri, care, în urcare se unesc, formând o mare imensă de fum, dintr'o adâncă râpă prăpăstioasă situată în vestul colinei, se înalţă deodată un nour gros şi negru de fum. Lovitură în plin!

Atacul ia din ce în ce un aspect tot mai emoţionant. Galbenele muşuroaie ale poziţiilor de câmp inamice dispar în nourii de foc şi fum ai exploziilor. Cu voinţa de fier a câtorva bărbaţi, hotărîţi la orice, păsările noastre uriaşe se îndreaptă prin iadul focului de apărare inamic. Artileria antiaeriană, tunurile blindate, aruncătoarele de mine, artileria în general, mitralierele şi armele de infanterie ale trupelor inamice de pe colină, cât şi armele inamice de dincolo de Don, scuipă un foc năprasnic prin gurile lor de oţel. Sburând dealungul colinei, mitraliorii noştri de bord trag fără încetare, ţinzând să slăbească astfel prin focul lor, cât mai mult, eficacitatea focului inamic. Deabia când ultimul avion a părăsit marea de foc şi fum de peste colină, formaţia noastră îşi ia sborul spre apus.

Ne aflăm cam la 20 m deasupra poziţiilor bravilor noştri infanterişti, care ridicându-se din tranşei, fac semne entuziaste. Li se pot vedea chiar feţele emoţionante şi vesele ale camarazilor noştri de jos. Simţim fiorii tot mai calzi ai clipei trăite.

Găurile provocate de loviturile inamice în planurile aripilor avionului nostru pe care le-am numărat la aterizare, vor fi reparate în scurt timp. Dealtfel, loviturile inamice sunt semnele care onorează pe luptători. Ne zâmbim între noi cu feţele înegrite de fum şi transpirate de emoţia luptei. Fiecare din noi suntem mândri de a fi luat parte la acest atac încoronat de izbândă. Poziţiile puternice de apărare ale inamicului de pe colină şi din jurul ei sunt distruse, colina în flăcări, iar a doua zi, brava noastră infanterie a luat-o cu asalt.

Soldat t. r. STROBACH IOSEF

SITUAŢIA DEZASTRUOASA a industriei sovietice de armament

Marile pierderi de tancuri bolşevice nu vor putea fi înlocuite

Enormele pierderi de material de războiu pe care le-au suferit sovietele, în cursul ofensivei de iarnă, provoacă în acest moment, în cercurile conducătoare ale partidului comunist, o îngrijorare vecină cu panica. Starea în care se află industria grea sovietică, în urma pierderilor importante de regiuni producătoare de materii prime, produce regimului multă bătaie de cap. Ceea ce îngreuiază şi mai mult situaţia, este completa indiferenţă a muncitorului sovietic faţă de greutăţile prin care trece ţara lui, lipsa totală de orice preocupări de natură a schimba această criză puternică.

După ce au terminat campania de pedepsire şi eliminare a celor pe care conducerea îi socotea leneşi şi incapabili, conducătorii industriei sovietice se văd în situaţia de a lua lucrurile dela început. Muncitorul bolşevic rămâne pasiv la toate ameninţările şi îşi execută munca superficial, fără nicio tragere de inimă.

Ultimul sistem, acela al denunţării publice a muncitorului prins în greşeală, pe calea emisiilor de radio, nu a dat niciun rezultat. Departe de a fi supus batjocurii populare, cei vinovaţi găsesc zilnic imitatori, iar microfonul nu mai prididește, denunţând pe saboteuri.

Conducerea industriei sovietice a luat măsura întrebuinţării resturilor metalice şi a fierului vechiu. Enormele cantităţi de metale rămase pe câmpurile de luptă, în uzinele bombardate şi în resturile neutralizate, se cere acum a fi strâns şi diferenţiat. In acest scop, s'a început o mare campanie de propagandă pentru colectarea fierului vechiu. Rezultatul a fost un eşec general.

Nici măcar copiii nu se prezintau la lucru, socotind această ocupaţie ca ceva cu totul nefolositor. Deşi au plouat pedepsele cu nemiluita, totuşi populaţia rămâne indiferentă faţă de aceste svârcoleli ale conducerii.

Muncitorul bolşevic ştie prea bine că lipsa maşinilor de războiu, va aduce pacea mult dorită de întreg poporul rusesc. Atitudinea lui de nepăsare este ceva voit, ceva ce nu-i aparţine. El sabotează în mod conştient războiul stupid pe care îl duc şefii comunişti, acest războiu transformat, prin uriaşa cifră a victimelor, într'o moară de suflete.

Că ruşii nu mai au rezerve, reiese clar şi din atitudinea tineretului, acel tineret atât de cultivat de regimul comunist. La şcolile de conducători tanchişti, numărul elevilor a scăzut la o pătrime, de unde înainte era o îmbulzeală teribilă.

Cu totul alta e situaţia acum, când monştrii de oţel sovietici, pe care ei îi credea de neînvins, se prăbuşesc cu miile sub focul armelor noastre.

Lipsiţi de braţe de muncă, lipsiţi de materii prime, de entuziasm pentru cauza comunistă, bolşevicii vor suferi în curând teribila lovitură în spate, aceea pe care le-o va da principala lor forţă, uriaşa industrie de armament, devenită incapabilă de a acoperi pierderile. Această clipă nu este prea îndepărtată. Colosul bolşevic se va prăbuşi pe neaşteptate, atunci când va trebui să facă faţă atacului germanilor şi aliaţilor lor. Rezervele pe care ei vor trebui să le scoată în luptă sunt risipite azi într'o ofensivă gigantică, dar total lipsită de rezultate reale.

FRAGMENT DELA DON

Şi tunul s'aude pe-o creastă de deal.
Ostaşii, în jurul lui Leahu s'adună.
Un semn, doar aşteaptă, şi toţi ca un val,
Porni-vor la luptă, furtună.

Frânturi de baladă se pierd peste văi.
Marcoci, ca o stană, priveşte departe.
Pe drumuri tăcute, şirag de flăcăi,
Se'ntorc hăulind dela moarte.

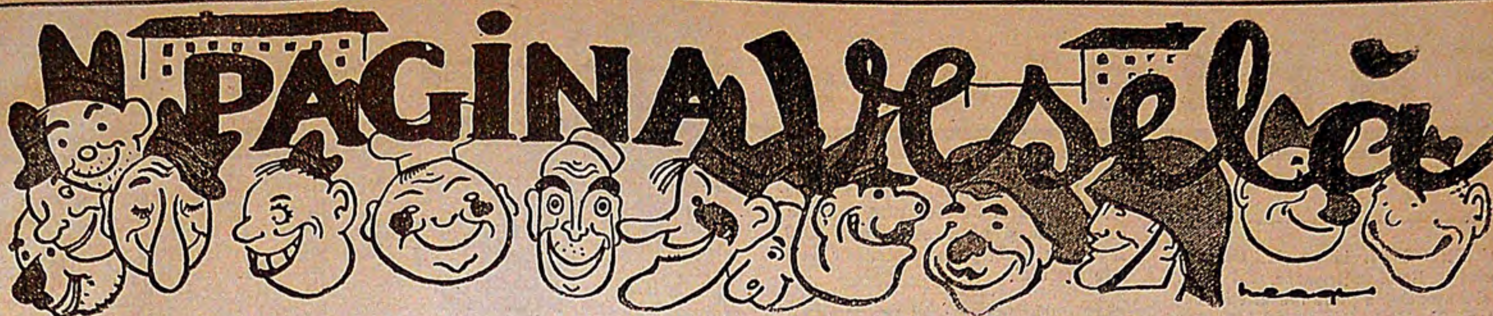
Şrapnele de brandturi se sparg lângă noi.
Hariga aşteaptă o veste de-acasă.
Ion Sfârâială cu ochi de strigoi,
Vrea negură deasă.

Prin negură, spune Ion mânios,
Duşmanu-i mai lesne de prins.
Departe, în vale, spre Don, mai în jos,
Surâde luceafărul nins.

A. G. DELAFÂNTÂNELE

Patrulă românească în recunoaştere

Mai am un singur dor

Mai am un singur dor:
Ca'n focul luptelor
Să-l prind pe Stalinică
Şi să-l cinstesc c'o... ţuică...

Ţuică românească
Să mă pomenească
Cât va trăi el,
Cu neamul mişel.

Şi-apoi să duc în ţară
Mustaţa lui „pe oală'',
Pradă de războiu;
Căci tot n'am măturoi...

M'ai am apoi şi-un scop:
Comunismul să-l îngrop
Adânc în pământ
Şi să-i joc pe mormânt.

Atunci va fi iar bine
In ţară, la mine,
Par'că mă văd la masă,
Cu ai mei de-acasă,
La un pahar cu vin,
Fără grijă... de Stalin...

Sergent t. r. VICTOR URSU

Strigături

Foicică avrămeasă
Dumnezeu să te ferească
De dragostea femeiască
Are dor şi are-arsuri
Junghiuri pe la încheieturi.

*

Foicică solz de peşte
Iubeşte, dragă, iubeşte,
Dar 'nainte te gândeşte
Că nu-i petec să-l cârpeşti
Ci e veac să-l vecueşti.

*

Bade buzişoare moi,
Când îi trece pe la noi,
Pune-ţi clopote la boi,
Să te-auz din odăiţă,
Să ies fuga la portiţă.

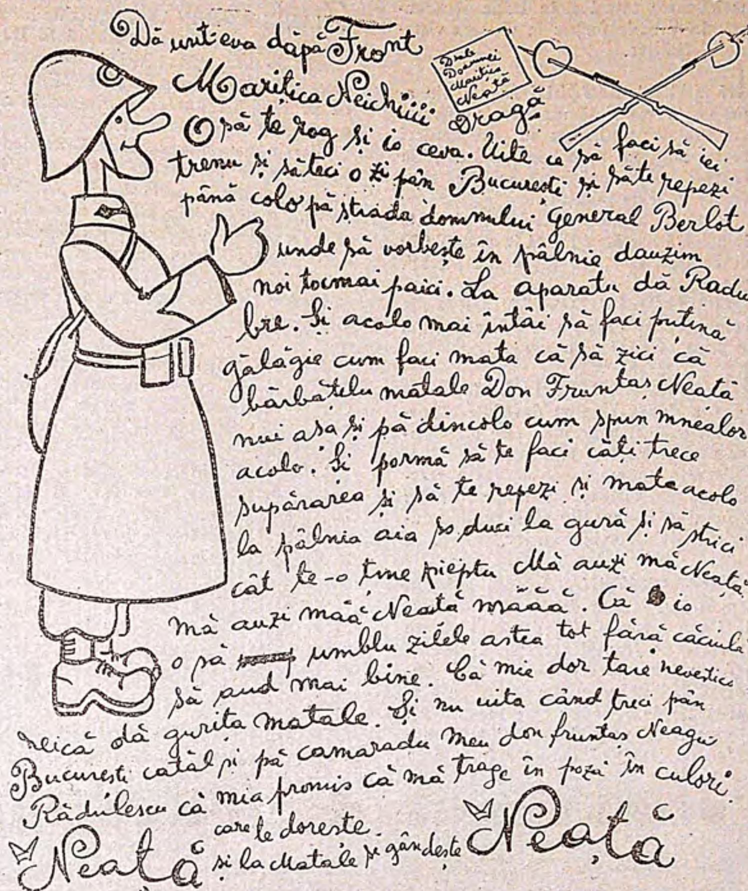
*

Cui s'o duce s'o sărute,
Dumnezeu să nu-i ajute!
Dară când m'oi duce eu,
Să-mi ajute Dumnezeu!

*

Copiliţe când iubeam
Roşu trandafir eram.
Iar de când iubesc neveste
Faţa mea... de ceară este!

Epistoliile fruntaşului Neaţă

PROVERBE

Omul nu se bate cu băţul ci cu cuvântul.

*

In urma războiului, mulţi voinici s'arată!

*

Şcoala face pe om, om şi altoiul pe pom, pom.

*

Să nu dea Dumnezeu omului cât poate răbda.

*

O mână spală pe alta şi amândouă obrazul.

*

Nu da ciomag, cui nu eşti drag.

Dă-mi, Doamne, ce n'am gândit, să mă mir ce m-a găsit.

*

Fă binele şi-l aruncă pe gârlă.

*

Orice pasăre pe limba ei piere.

*

Nu vinde ce nu-i al tău, să nu-ţi vină 'n urmă rău.

*

In oala acoperită, nimenea nu ştie ce fierbe.

*

Vorbă multă, sărăcia omului.

*

Vezi un paiu în ochiul meu, nu vezi bârna în alt tău.

Glume

La restaurant

Georgescu, sosind în timpul prânzului, cu trenul, intră într'un birt ca să se aboneze pentru tot timpul cât va sta în localitate.

— Cum se numeşte stăpânul acestui birt? întreabă el chelnerul.

— Marin Chioftea.

— E d'aici?

— Nu, a venit expre dela Bucureşti.

— Se găteşte bine aici?

— Nicio grijă.

— Pot să-i vorbesc patronului?

— E la masă.

— Ce are aface, un minut şi isprăvim.

— Păi nu se poate, că nu e aici: dumnealui mănâncă la birtul de vis-à-vis!

Iuţeală englezească

Era ora patru dimineaţa la un hotel de provincie. Portarul e trezit din somn de un englez, proaspăt locatar.

— Dacă nu te superi, te rog, un pahar cu apă...

— Indată, domnule!

Englezul, ia paharul şi urcă în cameră. Peste cinci minute se întoarce.

— Mai dă-mi, te rog, un pahar cu apă.

Portarul se execută, englezul îl ia, urcă, şi se întoarce iar:

— Te rog, încă unul...

Portarul plictisit se enervează,

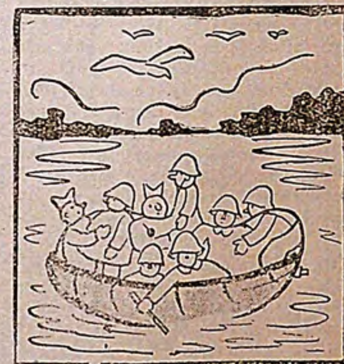
— Da sete mai ţi-e dom'le.

— Sete? Ah! Nu!

Apoi foarte calm:

—La mine, sus, în cameră, a luat foc!...

Neaţă camuflat

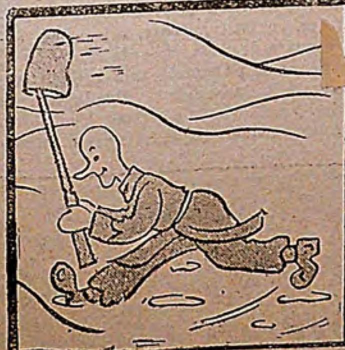
O barcă pneumatică trece râul, dar unde e Neaţă?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Aha, o patrulă de skiori ciolovecil Ce e de făcut, că nu mai am gloanţe!

— O să mă fac că fug până când mi-o veni mie bine la vreo groapă.

— Pe mine vreţi să mă prindeţi voi ciolovecilor! Pe Neaţă!

Stai că vă învăţ eu minte!

— O să fac un foc la noapte din skiurile lor să se ducă pomina.

Faptele săptămânii

DIN ȚARA

CU PRILEJUL inaugurării Sediului Asociației Româno-Germane, d-l prof. Mihai Antonescu a ținut o însuflețită cuvântare. Vorbind despre sărbătorirea împlinirii a zece ani de când Füehrerul Adolf Hitler și Partidul Național-Socialist au luat conducerea Germaniei, d-sa a încheiat, spunând:

In ceasul acestei misiuni europene, pe care azi o îmblinesc Armatele Marelui Reich, modești, dar conștienți de răspunderile noastre europene, slujindu-ne destinul, propriul nostru destin, noi ne apărăm pământul, proprietatea, familia și vieața și suntem mândri de lupta dată pentru creștinătate împotriva acelora care schimbă etichetele și mirajul oferit europenilor, dar păstrează acelaș cnut și aceiași voință de cotropire". ..

SĂTEANUL Tănase Andrei din com. Mandicăuți, jud. Hotin, a donat 12 vite pentru îmbunătățirea hranei ostașilor răniți aflați în spitalul garnizoanei Cernăuți.

Președintele Consiliului de Miniștri îl dă ca exemplu pentru această faptă românească.

MINISTERUL FINANȚELOR aduce la cunoștința publicului că termenul de preschimbare al monetelor metalice de 5, 10 și 20 lei, fabricate din metal galben, s'a prelungit după cum urmează:

1. Monetele de 10 și 20 lei au putere circulatorie până la 30 Aprilie 1943.

După acestă dată și până la 30 Iunie 1943 se vor primi în plata impozitelor cuvenite Statului.

2. Monetele de 5 lei au putere circulatorie până la 31 Mai 1943. După aceastâ dată și până la 31 Iunie 1943, se vor primi în plata impozitelor datorate Statului.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marțea) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

CA ȘI IN GERMANIA s'a declarat mobilizarea totală și în Italia concentrându-se toate forțele în vederea victoriei definitive.

ÎN MAREA BĂTĂLIE navală din apropierea insulei Rennell, forțele navale ale Statelor Unite au suferit pierderi foarte mari nu numai în vase, ci și în oameni, care după cum se știe, sunt foarte greu de înlocuit.

Echipagiile nord-americiane, pierdute în această luptă, se ridică la peste 6.000 de oameni, morți în luptă sau înecați.

NUMĂRUL PRIZONIERILOR de război aflați în Japonia se cifrează acum la peste 300.000 de oameni.

ULTIMELE DECLARAȚII făcute la Londra și Washington dovedesc că pericolul submarin german este una dintre problemele cele mai grave.

Aceasta înseamnă că, contrariu acestei credințe, pierderile aliaților au atins punctul culminant din acest războiu datorită acțiunii submarinelor.

A FOST DECERNATĂ Medalia de aur a meritului militar drapelului grupului de Cămăși Negre „Tagliamento", care operează pe frontul oriental.

Acest grup, care ocupa o poziție importantă dintr'un sector delicat, a atacat coloanele bolșevice care încercau să câștige teren pe malul drept al Donului și au reușit să oprească înaintarea lor prin lupte foarte grele. In urmă fiind încercuit într'o poziție în care a rezistat eroic timp de mai multe zile, a dat nenumărate lupte suferind grave pierderi în morți și răniți. Când munițiile au început să se termine, supraviețuitorii ș-au croit o spărtură în liniile inamice, atacând cu grenade și după ce au făcut legătura cu camarazii lor au reluat lupta pe alte poziții.

ZIARELE GERMANE reproduc lungi crâmpee din cuvântarea rostită la București de d-l profesor Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri, cu prilejul inaugurării noului sediu al asociației româno-germane.

Ziarele germane subliniază în deosebi pasajele în care d-l profesor *Mihai Antonescu a declarat că „Reichul german a devenit în ultimii zece ani o cetate a ordinei și a forței, în inima Europei, contra bolșevismului" și că „românii sunt mândri să aducă partea lor în această luptă în care se decide soarta Europei"*.

FUEHRERUL a înaintat pe generalul de armată Paulus, comandantul suprem al glorioasei armate a 6-a a eroicilor apărători ai Stalingradului, la rangul de mareșal.

Totodată, Füehrerul a înălțat pe generalul de corp de armată de artilerie Heitz, care comandă un corp de armată ce luptă în fortăreața Stalingradului, la gradul de general de armată.

FUEHRERUL a ridicat pe marele amiral Raeder la rangul de amiral inspector și a încredințat comanda marinei de războiu germane amiralului Doenitz.

EROICA JERTFĂ a luptătorilor dela Stalingrad găsește în întreaga Bulgarie cea mai înaltă apreciere. Presa bulgară și opinia publică stau în admirație față de atitudinea vitejească a luptătorilor germani dela Stalingrad și a camarazilor lor români și croați. Măreția eroismului dela Stalingrad este considerată ca fără egal în istorie.

UN ZIAR german anunță că Gandhi ar fi grav bolnav și că starea sa se înrăutățește zi de zi.

LA COMPIÈGNE a sosit un nou transport de 1.500 de prizonieri francezi eliberați din Germania.

Totodată, un tren a părăsit gara de est din Paris, plin cu lucrători francezi, ce merg în Germania. Alte două trenuri cu lucrători francezi au plecat spre Germania dela Lille și Bordeaux.

CU PRILEJUL celei de a douăzecea aniversări a miliției fasciste, Ducele a spus între altele:

„Niciodată nu a fost mai adevărat faptul, că în acest războiu, că cel care rezistă un sfert de oră mai mult decât inamicul va hotărî și cel care câștigă ultima bătălie va câștga victoria.

Inamicul nostru Nr. 1 s'a luptat numai împotriva noastră și numai după 32 de luni a putut să înregistreze un succes".

La împlinirea acestor primi 20 de ani, în prezența dilemei nesăbuite, criminale și propagandistice dela Casablanca, noi și camarazii noștri din Axă și din pactul tripartit, răspundem: Nu vom ceda niciodată atâta vreme cât vom fi capabili să punem mâna pe o armă și să ne batem.

Voiu veți continua să mergeți în primele linii și veți fi mereu și pretutindeni exemplu pentru toți. Știu că nu căutați alte privilegii".

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

PE FRONTUL DIN RASARIT, bătălia de iarnă continuă cu o violență sporită mai ales în partea Sudică a teatrului de operațiuni, începând dela Voronej către Caucaz și, în special, în spațiul Vest Voronej, pe cursul inferior al Donului, între Don și Manici și apoi în sectorul Caucazian.

Datorită uriașei rezistențe a trupelor germane, se înregistrează o măcinare a forțelor sovietice, astfel încât va veni un timp când efortul ofensiv de iarnă bolșevic va intra în faza istovirei.

Cum vedem pe frontul de răsărit, bătălia este în toi ca și anul trecut. Aceleași masive atacuri se aruncă pentru străpungerea dispozitivului de apărare din Est ca și anul trecut.

Aceleași greutăți, recunoscute sincer, întâmpină armatele care se bat pe acest front.

Dar și aceiași îndârjită rezistență și spirit neclintit de jertfă din partea trupelor germane și aliaților să.

Exemplu de eroism de bravură, voință nestrămutată și dârzenie în luptă, îl constitue rezistența eroilor dela Stalingrad, unde după cum s'a anunțat de către înaltul comandament german, trupele germane și române baricadate în clădirile G. P. U.-lui comandate de Mareșalul Paulus au luptat până la totala copleșire de forțele dușmane.

Cu astfel de eroi avem cea mai mare încredere în viitor.

Greutățile de acum vor fi învinse și pe frontul de răsărit, odată cu venirea primăveri, se vor desfășura bătălii care vor duce la izbânda finală.

IN ULTIMELE 48 DE ORE, situația pe frontul de răsărit a rămas în general neschimbată, deoarece nu s'au produs schimbări de poziții prea importante deși atacurile, bolșevicilor continuă cu aceeași violență pe tot frontul, ba în unele sectoare mărindu-și chiar intensitatea.

In afară de principalul sector de luptă, bolșevicii au inițiat atacuri în stil mai mare și în spațiul dela Sud de Rjev, pe un front îngust. Cu toată masiva pregătire de artilerie și forțele numeroase puse în joc, sovieticii au fost sângeros respinși. De asemenea spațiul lacului Ladoga se transformă într'un adevărat cimitir de tancuri pentru sovietici.

Războiul din Africa de Nord

Conform planului strategic adoptat de Comandamentul din Africa de Nord, trupele Axei continuă pe aceiași linie de conduită: întârzierea înaintării trupelor adverse și cauzarea unor pierderi însemnate.

Acest plan a reușit pe deplin.

Retragerea armatei Rommel s'a făcut în cea mai perfectă ordine, cu totalitatea forțelor și, în același timp, semănând pe tot pasul obstacole puternice și opunând rezintențe îndârjite pe liniile mari, de teren, unde puteau produce pierderile cele mai mari adversarului.

Cu modul acesta, trupele Axei din Libia au ajuns aproape de ținta lor finală, puternicul triunghiu strategic din Tunisia.

Aici forțele Rommel unite cu cele aflate pe acest front vor constitui un bloc central și puternic, putând opera: fie contra armatei Mongomery, fie contra Armatei 8-a britanică.

Din zona tunisiană se poate îndeplini scopul pentru care luptă forțele axei în Africa: paza căii Mediteranei și interzicerea ei pentru adversar.

Intr'un comunicat al marelui cartier general francez din Africa de Nord se face cunoscut, că trupele Axei au ocupat Luni la prânz satul și trecătoarea Fene din Tunisia de Sud.

Războiul din Pacific

O bătălie aero-navală s'a dat în zilele de 29 și 30 Ianuarie în spațiul sud-occidental al oceanului Pacific în apropiere de insula Rennell din arhipelagul Salomon, între o flotă japoneză și alta nord-americană, compuse din vase de linie, vase port-avion și numeroase crucișetoare, contra-torpiloare, submarine, curățitoare de mine, vase de transport și escadre de avioane. Insula Rennell este situată la Sud de insula Guadalcanar și Sud-Vest de insula San Christofor. Aviația marinei japoneze a atacat în formațiuni mari și în valuri succesive, iar șapte avioane torpiloare rapide japoneze s'au aruncat cu echipagiile și întreaga lor încărcătură direct pe punțile unui vas de linie și a șase vase de luptă și crucișătoare grele.

Prin acest procedeu eroic obiectivele au fost atinse înainte de intervenția artileriei antiaeriene inamice. Numai avionul comandanului escadrei de sacrificiu a fost lovit de obuze, după ce lansase torpila împotriva vasului de linie și el s'a prăbușit cu toată încărcătura de explozibile pe punea acelui vas, care s'a scufundat imediat cu întregul său echipaj.

In cele două zile ale bătăliei au fost scufundate de japonezi, după cum arată comunicatul japonez pe lângă vasul de linie, două vase de luptă și trei crucișătoare americane; iar un vas de luptă și un crucișător americane, au suferit avarii grave.

Pierderile marinei japoneze au fost mai mici decât ale inamicului, iar rezultatele bătăliei aero-navale din apropierea insulei Rennell au zădărnicit contraofensiva americană din acel spațiu al arhipelagului Salomon.

De asemenea comandamentul superior din Ciungking anunță lupte grele la frontiera chino-burmeză. După sosirea importantelor întăriri în regiunea dela Tamong Lung s'au întreprins de japonezi atacuri grele care se desfășoară acum mai departe în apropiere de Mong Pan.

C. 60.159. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREȘTI.